

1474-1
Sazeček Václ.
Lukavoc 40
p. Lovosice

JZD pomáhají zrovnoprávnění ženy v zemědělství

Jednotná zemědělská družstva mění od základů také život zemědělských žen. Už zákon o JZD staví ženu na roveň muži a neuznává členství žen z titulu členství mužů v JZD. Proto se v JZD zakládají odbory žen, jejich prvním činem bývá zřízení družstevní prádely a pořízení společné elektrické pračky. K těmto zařízením mnohdy přibude sušárna, žehlárna i správkárna prádla. Při JZD jsou zakládány odbory „Osvozená domácnost“. Obstarávají společnou správkou prádla, šatstva, větší úklid v domácnosti za poplatky, které hospodářský rozpočet zemědělské domácnosti nijak nezatěžuje, ale ušetří ženě spoustu vzácného času. Odbory žen při JZD pořádají kurzy vaření, zavařování, konzervování masa, ovoce a zeleniny, kurzy přešívání a šití a pod.

Mezi pravidelné úkoly zemědělské ženy patří, že se stará o drůbež, zahradu a také někde o vepřový a hovězí dobytek. Kromě toho pracuje také na poli. Je proto přirozené, že právě pro zemědělskou ženu je dobrodružství a racionalisace v hospodářství a mechanisace polních prací. Společné drůbežárny, kraviny, a vepřince pomáhají k větší produkci vajec, mléka, tuků a snímají s beder venkovských žen velikou část jejich úkolů. Není proto divu, že jsou často zakládány z přímé iniciativy právě členek JZD. Je to zemědělská žena, která podporuje společné vykonávání zemědělských polních prací, společný osev a sklizeň, jakož i mechanisaci práce v zemědělství, poněvadž se tím ulevuje její tradiční dřině. Jen toto zařízení umožní zemědělské ženě, že jí zbude čas pro sebevzdělávání, rodinu a rekreaci. Vítězstvím družstevní myšlenky budou statisíce venkovských žen zbaveny tradiční dřiny v primitivních nevýnosných malých hospodářstvích a uvolněny ze zjetí kuchyní a chlévů do družstevní zemědělské výroby. Zemědělská žena bude se moci uplatnit ve výzkumných a vědeckých ústavech, kde se pracuje pro zvýšení výnosu zemědělství a usnadnění zemědělské prá-

„Moravan“ — pěvecký, taneční a recitační soubor vol. Čechů z Mohelnice na Moravě získal na třetí olympiádě lidového umění a tvorby vol. Čechů v Novém Malíně první místo v soutěži všestrannosti souborů. Za vedení agilního a obětavého krajana učitele Krivky vyvíjí ve svém okolí úspěšnou činnost a propaguje slovanské lidové umění.

Na Žatecku založeno během žní dalších sedm JZD

Společná práce přesvědčuje zemědělce

Jednotných zemědělských družstev na Žatecku stále přibývá. Byla to hlavně společná práce, prováděná ve žních, která přesvědčila zemědělce o jejich výhodách. Proto mají a střední rolníci zakládali JZD, ve kterých se plánovanou, organisovanou prací zbaví dřiny. Na Žatecku bylo během letošních žní založeno sedm JZD. Ze stávajících družstev již 13 JZD přijalo provozní řád II. typu, devět III. typu a tři JZD přijala provozní řád IV. typu. Neaktivnější JZD je v Želči, které je již pátý týden držitelem putovní vlajky JSČZ. V soutěži je zapojeno 10 JZD v okrese. Značný postup zaznamenalo JZD Chbany, kte-

ré se dostalo v pátém soutěžním týdnu z desátého na třetí místo. Dne 3. září, kdy bude v Žateci slavnostní dočasná, bude odevzdána vítěznému JZD odměna 20 tisíc Kčs a putovní vlajka, která již zůstane trvale JZD. JZD Třískolupy a Želč již mají provedenou hospodářsko-technickou úpravu půdy. Osm hospodářsko-technických úprav bude provedeno během měsíce srpna a o dalších 18 je zažádáno. Denně JZD na Žatecku přibývá. Malí a střední rolníci se přesvědčují o výhodách společného hospodaření a proto volí novou cestu, cestu pokroku a míru, která dovede naše vesnice k šťastnému životu.

ce, bude moci bráti stejný podíl s mužem v družstevní zemědělské výrobě a veřejném životě. V družstvech, státních strojních stanicích, na státních statcích bude zemědělská žena rovnocenným činitelem a budovatelem

nového, lepšího života na vesnici, bude mít plnou možnost zaujmout vedoucí místo v politickém i hospodářském životě, bude mít s mužem na prostou rovnost hospodářskou i sociální.

Hodnotíme zkušenosti letošních žní

Letošní žně přinesly našim malým a středním rolníkům velmi cenné zkušenosti a poznatky. Ukázaly především, že plnění zemědělského plánu v jeho částech i v celku je možné jen na podkladě nových výrobních forem, t. j. v socialistické velkovýrobě. Jen Československé státní statky a jednotná zemědělská družstva při společné práci ve skupinách a při účelném rozdělení úkolů dovedly dodržet časové pořadí ve sklizni jednotlivých plodin, výmlatu, výkupu, provádění podmítky i osevu ozimé řepky a strniskových pícnin. Soukromý sektor se zaostalými, malovýrobními metodami prostě na tyto úkoly nestačil. A přece jejich splnění je v zájmu malých a středních rolníků samých, neboť každý z nich znamená úsek cesty k vyšší produktivitě zemědělské práce, k větším výnosům a tudíž také k obecnému vzestupu životní úrovně na vesnici.

Jde nyní o to vyvodit ze zkušenosti letošních žní správné závěry, t. j. odstranit vše, co dosud bránilo, aby malý a střední rolník se podílel na nesmírných výhodách, jež poskytuje zemědělská velkovýroba, hospodaření na velkých pozemkových celcích, mechanisace zemědělské práce, rozšiřování a zintenzivnění produkce živo-

čišné atd. Dnes může být již každému prozíravému rolníku jasné, že zemědělskou malovýrobou na rozkouskovaných poličkách k vyšším výnosům a větší produktivitě zemědělské práce nedojdeme. Roztříštěnost pozemkové držby, jež je ovocem kapitalistického řádu, je skutečně hlavní překážkou, aby malý a střední rolník mohl přejít od zastaralých výrobních forem k novým způsobům práce, aby místo větší dřiny měl větší výtěžky, aby mohl vyrábět více, snáze a s menšími výrobními náklady než dosud.

Proto řada JZD již hlásila, že na základě zkušeností z letošních žní se rozhodla přejít k vyššímu typu, t. j. takovému, který umožňuje společné obdělávání půdy a společné osevy. Nutným předpokladem tohoto přechodu je ovšem včas provedená hospodářsko-technická úprava půdy. K ní se musí obracet hlavní zřetel v krátkém mezidobí, které nás dělí od podzimních osevů. Na uskutečnění této úpravy závisí, jak bude vypadat zemědělská struktura té které vesnice po celý rok. Neboť na jaře bychom sotva mohli provádět veliké změny v rozdělení zemědělských pozemků na jednotlivé hony.

Je ovšem nutné, aby hospodářsko-technická úprava půdy se prováděla

jen se souhlasem většiny členů JZD, poněvadž jde v jádře o rozhodování, které se dotýká celé obce a proto je také třeba, aby před rozhodnutím o této věci byla pro družstevní spolupráci získána převážná většina malých a středních rolníků v obci. Další důležitou etapou je projednání provozního řádu, který se JZD rozhodlo přijmout. Význam a všechny podrobnosti tohoto provozního řádu musí být všem členům JZD zcela jasny a proto je dobře projednatí provozní řád raději na několika schůzích, aby každý člen JZD si mohl o svých právech i povinnostech utvořit ucelený a správný obraz. Provádění vlastní hospodářsko-technické úpravy půdy je dnes podstatně zjednodušeno a zkráceno, takže je zpravidla otázkou jen 2 — 3 dnů, při čemž náklady hradí stát. Základním vodítkem jsou agrrotechnické zásady se zřetelem k výrobním úkolům družstva v krajovém i celostátním zemědělském plánu. Tím se stává hospodářsko-technická úprava důležitým prostředkem k plnému rozvinutí výrobních možností malých a středních rolníků, sdružených v jednotlivých zemědělských družstvech, jež tvoří základně socialistické velkovýroby.

Urychlíme a zdokonalíme také podzimní práce

Podstatné zrychlení průběhu letošních žních prací přispělo k tomu, že doba, které bylo zapotřebí k posečení a sklizni obilí se v průměru zkrátila o 10 dní proti žňovým plánům, v nichž již bylo počítáno s rychlejším tempem. Stalo se tak hlavně zásluhou nové organizace zemědělské práce, která si vítězně prokrestila cestu na naše vesnice. Malí a střední rolníci nastupovali k letošním mřovým žním společně, a to i v obcích, kde dosud není JZD, rozdělili si práci do skupin, což vedlo daleko k většímu využití mechanizačních prostředků než v předešlých letech. Proto také značná část letošního žňového úkolu připadla státním strojním stanicím, jejichž úkol se o letošních žních proti loňsku ztrojnásobil. Většina našich státních strojních stanic žňový plán splnila, některé z nich jej daleko překročily. Produktivita práce stoupla u státních strojních stanic průměrně o 42%. Je třeba ovšem vyrovnat ještě některé nesrovnalosti v rozmístění strojů, kterých sice stále přibývá zásluhou práce našich dělníků a techniků v továrnách, stejně jako díky dodávkám ze Sovětského svazu, odkud dostáváme hlavně těžké mechanizační prostředky.

Také letošní podzimní práce budou klást velmi značné nároky na pracovní vypětí zaměstnanců státních strojních stanic. Chceme také podzimní přípravu půdy podstatně urychlit a

zdokonalit. chceme, aby společné osevy při rozorávání mezi, k nimž se chystá velká řada našich jednotlivých zemědělských družstev, byly provedeny opravdu dokonale, včas a do dobře zpracované půdy. K zvládnutí tohoto časově vyměřeného úkolu bude zapotřebí, aby se zaměstnancům státních strojních stanic dostalo pomoci dobrovolných brigádníků — traktoristů. Je nutno totiž počítat s tím, že i podzimní práce bude třeba v řadě případů provádět na dvě směny. Nepochybujeme, že se zaměstnancům státních strojních stanic této pomoci dostane.

Jak se předpokládá, vyzádá si zvětšený úkol státních strojních stanic pro letošní podzimní práce posílení vlastního stálého kádru traktoristů přibližně o 5.000 dobrovolných brigádníků, kteří by byli schopni provádět orbu traktorem. Jistě se v každé obci v řadách drobných a středních rolníků najde několik schopných sil. A je si přáti, aby to byly především členové JZD. Mělo by to velký význam zejména v tom, že při své uvědomělosti by správně chápali důležitost včasného splnění úkolu podzimních prací a pak projevila by se tím skutečná hodnota pevného svazku mezi jednotlivými zemědělskými družstvy a státními strojními stanicemi, svazku, který tvoří důležitý svorník ve výstavbě socialismu na vesnici.

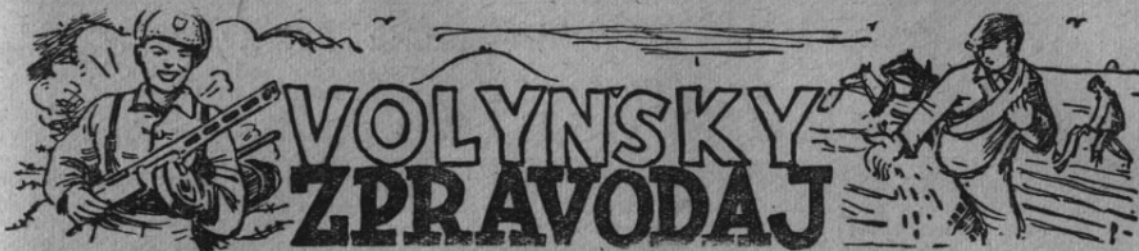
Položení základního kamene k pomníku padlým vojákům ve Staňkovicích na Žatecku

V neděli 27. srpna 1950 se konala ve Staňkovicích na Žatecku slavnost položení základního kamene k pomníku vojákům z Novin Českých, padlým ve druhé světové válce za svoji otčinu vlasti.

Za hojné účasti místního občanstva a zástupců organizací, spolků a korporací z místa i okresu byl proveden poklep na základní kámen k pomníku, který bude odhalen k šestému výročí dokončení bojů o Dukelský průsmyk v říjnu 1950. Tento pomník bude sloužit nejen ozdobou obci, k uctění památky padlých, ale rovněž jak bylo zdůrazněno ve všech projevech na slavnosti, jako obžaloba všech útočnicků a poněcovatelů války a výstražka před nebezpečím, které lidstvu hrozí ze strany imperialistických válečných štváčů.

„Již nikdy válka“ — bylo heslo, které pronesl při poklepu předseda místní jednoty SBS, invalida z bojů pod Duklou, Alexandr Anděl; „V míru a budování je šťastný zítřek národa“ — bylo heslo pronesené za Svaz Čechů z Volyně.

Slavnost položení základního kamene k pomníku padlým ve Staňkovicích byla upřímnou manifestací za mír a radostný život v klidné budovatelské práci i na našem venkově.

Zprávy svazu

Kulturní večer volyňských Čechů v Žatci.

Svaz Čechů z Volyně uspořádal v neděli 27. srpna t. r. ve velkém sále sokolovny v Žatci v rámci tradiční Žatecké Dočesné kulturní večer, na němž účinkovali vítězové olympiád lid. umění a tvorby vol. Čechů ve zpěvu, hudbě, tanci a recitaci. Na housle zahrál mistr Jaroslav Sauerstein za klavírního doprovodu řed. Ečka. Po ukončení kulturního pořadu byla lidová veselice.

S potěšením můžeme konstatovat, že se tento kulturní podnik velmi vydařil a splnil své poslání. Mimořádná účast i zájem obecnosti o pořad svědčí o tom, že slovanské a lidové prvky, které v programu převládaly, dovedou upoutat zájem, neboť jsou aktuální a stále živé.

Svaz Čechů z Volyně děkuje touto cestou všem, kdo se zasloužili jak o přípravu tohoto podniku, tak o jeho naplnění. V prvé řadě vyjadřujeme díky mistru Sauersteinovi, který svým uměním a pročitěným podáním ukázal znovu, jak může pravé umění sloužit pracujícímu lidu a pomáhat také při jeho budovatelském úsilí i v boji za zachování míru. Rovněž Jarmila Sjatkovská z Chomutova, spolu s ředitelem Krušnohorské filharmonie prof. Ráhou a solistou Janem Janderou zasluhují díky za vhodně volená a úspěšná čísla pořadu.

Zvláštní uznání a díky patří smíšenému pěveckému sboru vol. Čechů ze Žatce, který přes všechny obtíže a překážky předvedl několik slovanských písní za řízení Václava Židlického. Bylo by neodpustitelnou chybou, kdyby tento mladý a nadějný pěvecký útvar, který má tolik možností, nepokračoval dále na cestě ke stále lepším výkonům, k rozšíření a prohloubení své práce.

Rovněž vítězové olympiady lid. umění a tvorby vol. Čechů v solovém tanci Žana Zarybnická a Jiří Šulženko podali pěkný výkon a zasluhují pochvaly a díky. Jiřina Permanová, trojnásobný vítěz olympiady ve hře na klavír nadchla svým výkonem jak odborníky, tak i ostatní posluchače.

Děk a uznání patří rovněž Alexandru Náglovi a Evženu Matijenkovi, kteří připravili tento kulturní večer po stránce organizační.

Výbor pro uspořádání dočesné v Žatci zaslal Svazu Čechů z Volyně dopis, který uvádíme níže.

„Výbor pro uspořádání dočesné se na své poslední schůzi usnesl vyslovit Vám poděkování za opravdu vzorné a pečlivé uspořádání večera dne 27. 8. 1950 v sále žatecké sokolovny v rámci oslav dočesné 1950.

Prokázali jste tak znovu, že dovedete splnit dané úkoly a zapojit se do kulturního i hospodářského snažení města i okresu.

Uspořádaný večer svým hodnotným a pečlivě připraveným a provedeným programem splnil svůj úkol a poslání a velmi dobře reprezentoval dobrou tradici žatecké dočesné.

Děkujeme Vám za Vaši poctivou práci a těšíme se na další spolupráci.“

Výbor pro uspořádání dočesné v Žatci:
předseda:
Jiří Blochin.

Občanské průkazy.

Upozorňujeme krajanů z Volyně na povinnost všech občanů Československé republiky požádat do konce roku 1950 o vydání občanského průkazu. Žádost jest podati na předepsaném tiskopise na ONV — referát národní bezpečnosti. Na tomto referátu obdržíte tiskopisy, pokyny o jejich vyplnění a o nutných k tomu účelu dokladech. Upozorňujeme dále, že některé ONV ve snaze zvládnout do konce roku práce s vydáním občanských průkazů všem osídlencům toho kterého okresu stanovily lhůtu k podání žádosti o občanský průkaz. Tak ku příkladu v žateckém okrese jest třeba podati žádost do konce září 1950. Vyzýváme krajanů, aby tuto lhůtu dodrželi, jinak budou pokutováni.

Žádost o vydání občanského průkazu jest doložiti:

1. osvědčením o československém stát. občanství; (reemigranti z Volyně pozor: vaše opční osvědčení nestačí; pokud jste tak neučinili, obraťte se okamžitě na státoobčanský referát vašeho okresního národního výboru, kde Vám toto opční osvědčení bude ihned vyměněno na žádané osvědčení o čs. stát. občanství. Pouze majitel tohoto osvědčení může žádat o občanský průkaz).
2. přihláškou pobytu;
3. křestním listem žadatele, jeho manželky a dětí do 15 let.
4. Žadatelé musí kromě toho předložit oddací list, rozvedení — rozhod-

nutí soudu o rozvodu a ovdovělí — úmrtní list manžela (-ky).

Pokud krajané z Volyně křestní, oddací a úmrtní listy nemají vůbec, mohou je nahradit t. zv. čestným prohlášením podle zák. 173/48 Sb. Tiskopisy tohoto prohlášení obdrží a na místě vyplní a podepíší u referátu národní bezpečnosti ONV, kde budou žádat o občanský průkaz. Krajané, kteří mají shora uvedené doklady v jazyku ruském, polském, nebo ukrajinském a neznají adresu tlumočnicka, který by jim je přeložil, nechť tyto doklady zašlou Svazu Čechů z Volyně, který zařídí jejich překlad do češtiny.

5. Krajané, kteří nejsou samostatnými zemědělci, musí předložiti pracovní průkaz, pokud jej mají.

6. 2 fotografie velikosti 5,5 x 6,5 cm.

Bude-li si někdo přát, aby v občanském průkaze měl zaznamenán řidičský průkaz, zbrojní pas, lovecký lístek, musí tyto doklady předložit rovněž.

Osoby starší 15 let žádají o občanský průkaz samostatně.

Dodatečné schválení reemigrace — důrazné upozornění.

Mezi volyňskými Čechy ze řad bývalých příslušníků čs. zahr. armády z SSSR a navrátilivšími se z nucených prací z Německa jest ještě řada osob, které se nepřihlásily dosud u ministerstva práce a soc. péče, reemigrační odbor v Praze II, Spálená 17. do úředních seznamů reemigrantů. Upozorňujeme, že reemigranti nepojatí do těchto seznamů nepožijí výhod, které jim přísluší podle platných právních předpisů (slevy při placení ušedlosti, domků a živností, osvobození od daní v letech 1946-1947, vrácení pojistných premií placených v letech 1946-1947 a pod.)

Upozorňujeme dále, že naše výzva se netýká reemigrantů, kteří přijeli v rámci řádné reemigrační akce v r. 1947 na základě Dohody o právu opce a přesídlení mezi SSSR a CSR ze dne 10. 7. 1946 a kteří mají reemigrační průkazy, anebo osob, které mají ružové repatriční průkazy orazítkované ministerstvem sociální péče.

Osoby, které nemají tyto průkazy vůbec, anebo mají repatriční průkazy neorazítkované, musí se přihlásit na ministerstvu práce a soc. péče, reemigrační odb. v Praze II, Spálená 17 na tiskopise, který zašle zájemcům Svaz Čechů z Volyně v Žatci.

Antonín Špatenka

28. pokračování

Průkopnická vesnice

Tak Němci obklíčili celou vesnici, židy pochytali a odvedli je všechny na dvůr hospodáře Františka Pižla. V tom vyběhl ze stodoly hospodáře ještě jeden žid a utíkal. Němci jej zadrželi, ale protože se domnívali, že jej Pižl přechovával, poručili také jemu, aby lehl na zem, že za trest bude také zastřelen. Němec stál nad ním, nohy rozkročené, namířil na Pižla pušku, jen vystřelil. To uviděly dvě dcery hospodáře, rozrazily okno a děsivým výkřikem upoutaly na sebe pozornost četníka, který se ohlédnutím zdržel od střelby.

V tom okamžiku přiběhl na dvůr jeden ukrajinský četník a volal, aby toho Čecha nestrlel, že nemá s tím nic společného, že vskutku viděl žida, který při útěku se ve stodole schoval a pak viděl, že je pronásledován, opět vyběhl ven s myšlenkou schovati se jinde.

Ku podivu Němec na ta slova poručil Pižlovi, aby vstal a odešel domů. Sotvaže Pižl odešel, třeskla rána, za ní druhá a další až byli všichni židé mrtví. Četníci poručili starostovi, aby mrtvé nechal zavézt do lesa a zakopat. Ještě jednou prohledali pak četníci všechny stodoly a stáje, ale nenašli již nikoho.

Na schůzi v Mlýnově, kam byli pozváni starostové všech vesnic, byli starostové z vesnic polských, ukrajinských i českých. Však jenom Češi drželi se pohromadě, neboť si důvěřovali. Svěřovali jeden druhému svoje zkušenosti s Němci a své bolesti.

Landvirt si nechal toho dne na schůzi záležeti. Mnoho jim toho navykládal a stále jen zdůrazňoval a připomínal povinnosti, které mají všichni obyvatelé k říši. Po skončení vyzval ostatní starosty, aby se vzdělili a Češi ještě zůstali, že jim chce ještě říci několik slov.

Sotvaže ostatní odešli, Šnajdr spustil na Čechy hrůzu a křičel:

„Vy Čecháčkové neplníte povinnosti, které Vám byly uloženy. Neodezdáváte obilí, jak Vám bylo uloženo a vůbec jste mně nějak podezřelí.“ Aby ukázal svoji autoritu, bouchl pěsti do stolu a řval dál:

„Z počátku jsem se na Vás díval jinak, ale nyní vidím, že moje nařízení vůbec nerespektujete. Dokonce prý přechováváte u sebe tu bandu židovskou a poskytl jste jim živobytí. A co ještě horšího, podporujete tlupy „banditů“, kteří Vás v noci navštěvují. Podporujete je nejen prádlem, šatstvem a potravinami, ale dokonce prý dobytek a vepře jim dáváte.“

Chvilí se odmlčel, pak ukázal na starostu obce Moskovštiny, Linhu a řekl mu: „Ty si dej pozor, blondýne. Vaše obec dává z mlékárny máslo a smetanu té bandě. Ale jakmile se ještě něco dozvím, pak teprve poznáte, kdo je to Šnajdr.“ Při tom, aby opravdu dal důraz na svoji důležitost, uhořel se pěsti v prsa.

„Pak s Vámi Vy Čecháčkové, zatočím. Chováte se klidně, ale vím, že to jen předstíráte. Domníváte se, že jsem tak hloupý, abych nevěděl, že jsou ve Vás zašití rachové. Myslím, že víte dobře, jak jsme si v protektorátě zavedli disciplínu. Tam se také k nám tak chovali, ale naši Němci je brzy usadili. A nyní si dobře pamatujte, co Vám řeknu. Nikoho si nepustíte do statků, nikomu nic nedáte. Neuposlechnete-li mého rozkazu, uvidíte, jak s Vámi zatočím. Rozuměli jste všemu, co jsem

Vám říkal?“ Šnajdr se rozčilením zapotil a když skončil, trochu si oddychl.

Starostové na souhlas přikývli hlavami. „Dobře,“ pokračoval Šnajdr, „kdo máte ke mně nějaký dotaz, rád Vám jej zodpovím, ale rychle!“

Nastalo ticho, ale po chvíli se přihlásil starosta Moskovštiny. Šnajdr, maje nohy rozkročené, postavil se proti starostovi a poslouchal. Starosta mluvil odhodlaně:

„Pane landvirt, urážíte naši vesnici. Musel byste byti v našem postavení, abyste viděl, jak je těžké. Nařizujete nám, že nikoho nesmíme vpustit do stavení a nic mu dáti. Co máme dělati, když proti bandě ozbrojené až po zuby, stojíme s holýma rukama. Lehce se to řekne, nepustiti je na dvůr, ovšem jen Vám, protože jste rovněž ozbrojen. Musel byste státi na našem místě, abyste věděl, co to znamená, již za jednu noc byste to poznal. Jak jim máme odporovati, přijdou, míří na Vás a kdybyste se třeba jen pohnul, zastřelí Vás. My sami nic jim nedáváme, protože oni vše, co potřebují si sami vezmou a neptají se nás, zda jim to dáme, či nedáme.“

Starosta Linha domluvil, díval se po očku na Šnajdra, který něco podobného nečekal a proto celý zlosti zbledl. I když sám mluvil trochu lámanou češtinou, přeci jen dobře každému slovu Linhovu nerozuměl a proto mu tlumočník, který zde také byl, překládal, co Linha řekl.

Tlumočník byl Ukrajinec a měl Čechy rád. Jeho náklonost k nim byla taková, že jim tajně dával rady a kdykoliv jim hrozilo nějaké nebezpečí, předem je na to upozornil. Proto také to, co překládal nyní Landvirtovi, řekl tak, aby Čechům neublížil. Když skončil, Šnajdr loupl po všech zlostným pohledem, otočil se a zařval:

„Celá Volyň, Banditen.“ Vyrázil z místnosti a nezapoměl za sebou pořádně prásknouti dveřmi. Po chvíli za ním odešel i tlumočník a tak čeští starostové zůstali sami.

Nevěděli, co počítí, neboť odejiti bez dovolení se obávali. Čekali proto v tichu chvíli, až pojednou starosta z Českého Podhájce řekl důvěrně:

„Hoši, je s námi zle. Myslím, že tak jako tak, všichni Češi zde na Volyňi propadneme. Dobře to řekl starosta Linha tomu nafoukanci Šnajdrovi. Což, nějaké ty potraviny ještě máme, tak snad to ještě chvíli vydržíme. Horší je to však s ocením. Stále na nás vyžadují prádlo, šaty a válenky, ale kde to máme vzíti. Když jim to nedáme, zastřelí nás, jako ušáka a ze statku nezbude za chvíli nic, ten vypálí, tak jako to už několikrát udělal.“

Starostu vyrušil však příchod tlumočníka, který otevřel dveře, všecek zrudlý v obličejí, jako by jej byl někdo zpoličkoval. Vlídny hlasem však pravil:

„Máte již páni starostové jíti domů. Landvirt prý ostatní ohledně těch tlup „banditů“ zařídí sám. Ovšem znovu přísně nařizuje, abyste jim nic nedávali, nebo jakmile se dozví, bude prý celá vesnice za to pykat.“

Tlumočník se s nimi rozloučil a na odchodu mávl rukou a ještě řekl:

Je to pro Vás Čechy těžká doba, ale ani nám se nedaří lépe.“

Když tlumočník odešel, rozcházel se i starostové, jako zmoklé slepice. Z lítosti však zamířili do jedné krčmy a poručili si každý po kališku samohonu. Žádnému však nachutnalo, neboť měli plný žaludek toho, co jim Landvirt řekl. Chvilí se opatrně, aby je krémář neslyšel raději, pak zaplatili a odcházeli.

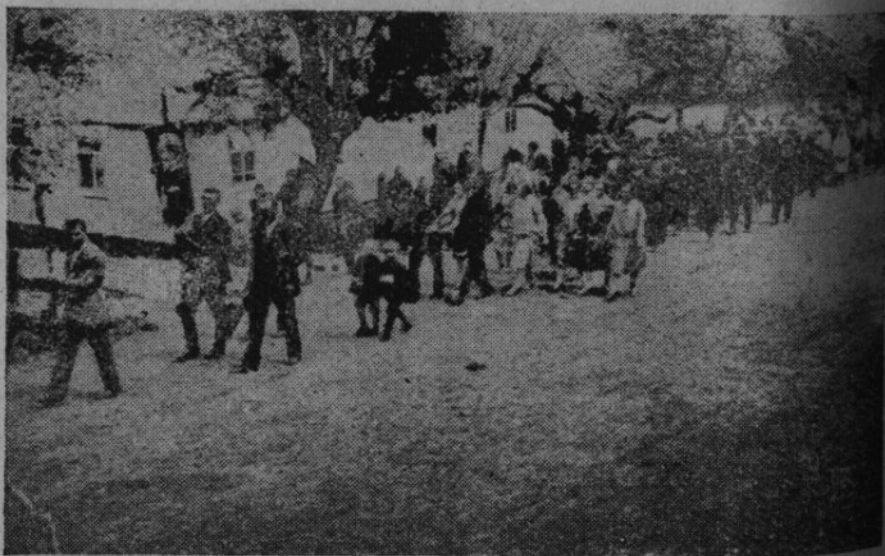
Nepochybovali, že některá vesnice to odnese, již proto, aby ostatní zastrašili, a hlavně pak, až budou Němci z Volyňe „vítězně“ utíkat. Linha jim ještě radil:

„Hoši, říkám Vám, dělejte si skryše, hlavně potraviny si uschovejte, ovšem na šatstvo také nezapomeňte. Jak uvidíte, že jdou Němci do vesnice, utíkejte do poli a do lesů.“

„Jen zbude-li nám na to čas“, vpadl mu do řeči jiný starosta.

Pak všichni se sklopenými hlavami ubírali se do svých vesniček. Starosta Moskovštiny cestou přemýšlel, jak postupovati, aby tu těžkou dobu přežili ve vesnici všichni Unaven přišel Linha před večerem domů. Nic nejedl a těžce usedl za stůl.

Pokračování.

Průvody občanstva (t. z. procesí) při různých slavnostních příležitostech v Moskovně

Dějiny české Volyně

23. pokračování

Dr. J. Folprecht

Nutno mít na zřeteli, že příchod Čechů na Volyn se koná v době velmi pohnuté: je to doba nejen po zrušení selského poddanství v Rusku r. 1861, nýbrž i po povstání polském r. 1863. I Polákům se podkládaly úmysly, že si slibují od české kolonizace podporu pro sebe proti Rusům, krvavě polské povstání potlačivším.

Ruská ministerská rada na návrh generálního gubernátora kijevského doporučila carovi své usnesení (dne 22. (10) července 1870), že Čechové se mají rozhodnouti, ke které selské obci a ke které volosti přejí si býti připojeni. Mají-li pak v úmyslu utvořit vlastní obce a volosti, ať projeví o věci té své přání.

Mimo to v tomto usnesení v části II, odst. 5, jest uvedeno: pro případ, že by Čechové chtěli ze svých společností utvořit zvláštní obce a volosti, bude pro ně zavedena obecní správa podle ustanovení o selském stavu ze dne 9. února 1861.

Vedle toho v části Ib „požívají Čechové svobody vyznání a se svými syny narozenými již v době přistěhování se do Ruska, osvobození jsou doživotně od vojenské služby.“ A však k tomu připojila volynská gubernská správa vojenská dne 11. září 1874, že výsady osvobození od vojenské služby používají pouze ti Češi, kteří vstoupili do poddanství Ruska do 1. ledna 1874.

Dále v odst. jest uvedeno, že Čechům jako cizincům, kteří se trvale usadili na koupené půdě po vstoupení do ruského poddanství a po zvození si stavu, ponechává se výsada osvobození od státních daní a poplatků jakož i od vykonávání naturalní povinnosti během pěti let ode dne připsání k stavu jimi vyvolenému.

Z těchto několika důležitých ukazatelů zákona ze dne 22. (10) července 1870 jest vidět, jak široce rámcová jsou jeho jednotlivá ustanovení a že bez prováděcích ustanovení mohl působiti mnoho nedorozumění a nesprávných výkladů. Z toho také vzniklo u Čechů přesvědčení, že byli ruskými úřady v některých věcech okla-

máni. Ukazovali i k ustanovení o svobodě vyznání.

Oddělená správa.

Oddělenost českých obcí a českých volostí od celků místních, která byla povolena hned s počátku Čechům, přinášela všem jistě obtíže správní a nepřispívala k spojení Čechů s domácím obyvatelstvem. Je pochopitelné, že si Čechové touto odděleností nejen zachovávali svou určitou českou povahovou individualitu, nýbrž vznikala v nich cit jakési nadřaděnosti, neboť měli své obce i volosti po každé straně v dobrém pořádku, lepším než tuzemci.

Křižanovskij se snaží v poslední části svého díla vytknouti a zvláště zdůrazniti zjevy, které při tomto zřízení měly své vady. Varuje na příklad, že v kraji, kde ruské správě působí veliké potíže otázka polská (spojená s katolictvím), objevuje se zde nová otázka, česká, a dodává, že při energii a podnikavosti představených a při podpoře jich z Čech mohla by býti vážná. Jako pravoslavný kněz má zde na mysli Křižanovskij opět především věci náboženské. Nespecifikuje nic a nepodává příkladů, proč by Čechové mohli působiti vládě starosti podobné jako Poláci. Zato o všem ihned srovnává Čechy s kolonisty německými, prý statisícovými, kteří jsou také rozdělení v množství náboženských sekt a majíce také snahu nepodčiňovati se administrativnímu všeobecnému pořádku, ztěžují stejně už nelehké náboženské i občanské vychovávání selských mas.

Stát Křižanovského není zročena, byla však psána po r. 1886, tedy po smrti Alexandra II., kdy se v Rusku schylovalo k reakční činnosti pověstného prokurátora synodu Pobědonosceva. Uznává, že Čechové jsou vinní bez viny, že byli mimovolně do „bludného kruhu“ svého postavení zavlečeni. Je viděti, že už pravoslavní, jehož mínění za Gressera a Dundukova-Korsakova příliš dbáno nebylo, v této době se už hlásí k důraznějšímu slovu. Přesto však pry-

Čechové chráněni vládou, váží jí ruce a znekožují.

Zatím byla správa rozdělena takto. Ze 65 sídlišť českých patří 37 do oddělených českých volostí. Do hlinské 9 vesnic o 3.286 obyvatelích, do dubenské 14 vesnic s 3.926 obyvateli, do lucké 2.235 obyvatel, do kupičovské 1.325 obyvatel. Čechové, ruští státní příslušníci, bydlící ve stejných vesnicích s domácím obyvatelstvem, byli vyňati, i když jich bylo velmi málo, z právomoci vesnice a spojení byli s Čechy jiných blízkých vesnic v jednu samostatnou správní jednotku se svým starostou, policejním úředníkem atd. a podřízení zvláštní správě a volostnímu soudu. Avšak toto zřízení nebylo provedeno důsledně: mnohdy Čechové zůstávali ve vesnicích domácího obyvatelstva po straně správní, což mělo opětné výhody i nevýhody.

Je jasné že toto řešení je správně dosti složité, avšak nemůže se považovati za nějakou obět vůči Čechům. Ruská vláda toto řešení vzala na sebe sama, považovala je vzhledem k zvláštnímu postavení Čechů za nejvhodnější a řešení toto prospívalo Čechům, naprosto neškodilo domácím — země vzkvétala.

A na celém stavu, co se správy týká, nemění nic, ani to, že k celku českému přistupuje i živel, který přišel ze západu polského a německého, totiž náboženští emigranti, ani dále asi 5.000 Čechů, kteří se dotud, do r. 1888, nestali ruskými státními občany.

Česká otázka v Rusku.

Česká otázka v Rusku se objevila v plném rozsahu, když Čechové musili býti vyňati z komplexu jinorodců a hlavně katolíků.

Čechové ani s počátku nevěděli o nějakých zákonech, které na Volyni a vůbec v Rusku zakazovaly kupovati půdu katolíkům.

Byly to zákony ze dne 10. července 1864 a 10. prosince 1865, které přímo znemožňovaly katolíkům nabývatí půdy.

Pokračování.

Popisy českých osad na Volyni — Noviny České

Po slavné Brusilovské dělostřelecké palbě, trvající plných devět dní, byla fronta prolomena. Ale na tom nebyl konec války. Občané se sice navrátili, začali zase z ničeho stavět a zvelebovat, ale nebylo potřebného klidu k práci. Pole byla zarostlá, chmelnice smeteny, lesy vykáčeny. Zufila stále ještě revoluce. Zmatek po válce posílilo několikrát měnění vlád. Za takových podmínek se těžko dávalo do pořádku vše zničené a rozkradené. Byly to zase těžké začátky, podobné těm prvním začátkům v pralesích.

V čs. legiích na Rusi sloužili:

Sochor Alexandr, Šafář František, Lešák Josef, Žďárský Václav, Miler, Kaufman Josef, Šimek Václav, Šimek Antonín, Sochor Václav.

Ostatní mužové, pokud byli schopni vojenské služby, sloužili v ruské armádě.

V I. světové válce padli:

Kvarda Vojtěch, Synek Vladimír, Novák Josef, Švihlík Josef, Lešák Antonín, Lešák Vladimír, Lubrický Antonín.

Doba po 1. světové válce:

Obec se pomalu, ale soustavně křísila. Stopy války byly zahlazovány. Obnovoval se hospodářský i kulturní život. Hospodářství však byla krajně rozrušena a pro obnovu byly potřebné značné půjčky. A to byla živná půda pro hospodářskou krizi, která se záhy silně projevila.

Půjčky v té době poskytovali výhradně Židé. Novinským je velmi ochotně nabízeli Židé z Mlýnova a z Dubna. Ti velmi dobře vycítili, že je to příležitost k výdělku a požadovali za půjčku až 24% roční úrok. Takové vyděračství se dělo také tím způsobem, že se půjčovalo t. zv. „na zeleno“, t. j. byl-li hospodář v tísní — a ta se zejména přede žněmi citelně projevila — vypůjčil si potřebné peníze, nebo naturálie. Žid, který půjčku poskytl, požadoval však po žních vrácení hodnoty dvakrát tak veliké. Vypůjčil-li si např. hospodář 1q obilí na setí, musel po žních odevzdat 2q.

Hospodářství pochopitelně za takové situace začala upadat. Chmel, který mohl být zdrojem bohatého příjmu, neměl po válce valnou cenu. K tomu ještě chmelnice byly silně poškozeny a vyžadovaly velkých nákladů na adaptaci.

Za těchto okolností bylo těžko začínat. Tím víc, že muži byli teď nuceni sloužit v polské armádě. Ale příkladná a pověstná houževnatost Čechů dala i Novinským těžké poměry zvládnout. Pole byla brzy srovnána, zákopy zaházeny, ostnatý drát z polí odstraněn a skřivánčí zpěv zas vesele hlaholil nad vlnícími se lány. Zlepšení poměrů přineslo brzy své plody. Po hlavních pracích v polích začalo se pracovat na zahradách. Byly pro ten účel zakládány ovocné

školký. Brzy takřka každý hospodář uměl štěpit a roubovat. Vysazovaly se zejména jabloně, hrušky, švestky, lžešně různých druhů, vlašské ořechy, rybíz, angrešt a byly činěny pokusy s meruňkami a broskvemi, ale pro ty nebyly příznivé klimatické podmínky. Různé druhy sazenic a roubů byly objednány prostřednictvím bří. Pospíšili a Josefa ze Zdolbunova, kteří zastupovali čs. firmy prodejem hosp. strojů — z ČSR.

Zásluhou Antonína Milera, Antonína Patery a Konst. Ctiburka byl v obci vystavěn mlýn. Obec tak dostala elektrické osvětlení. Elektrický proud se zaváděl i do stavení. Tento důležitý energetický zdroj měl ještě další význam: při mláčení se používalo elektrických motorů. T. zv. žentoury byly nahrazovány motory, ne-li elektrickými, tedy na naftu či benzin.

Obec ležela v údolí, dříve zvaném „Vlčí“. Byla proto na jaře ina podzim učiněná pohroma s blátem. Jeťi po takové cestě 8 km na řádnou silnici, nebo i 11 km k lékáři, bylo utrpením pro potah i pro lidi. Občané se proto r. 1937 rozhodli, že provedou alespoň přes obec silnici. Kámen na stavbu byl dovážen až ze Smordovského lesa.

V zimě byly potíže se sněhem. Větr nafukoval všechen sníh do údolí a stávalo se, že obyvatelé si museli z obytného stavení do chlévů kopat ve sněhu úplné tunely.

Dlouhé zimní večery se krátily dranním peří. Byl to na Volyni velmi rozšířený zjev. Byly to vpravdě občanské besedy, neboť se obyčejně scházivala většina občanů, zejména žen. Takové „dračky“ — to byly pěkné večery pro pobavení i pro poučení.

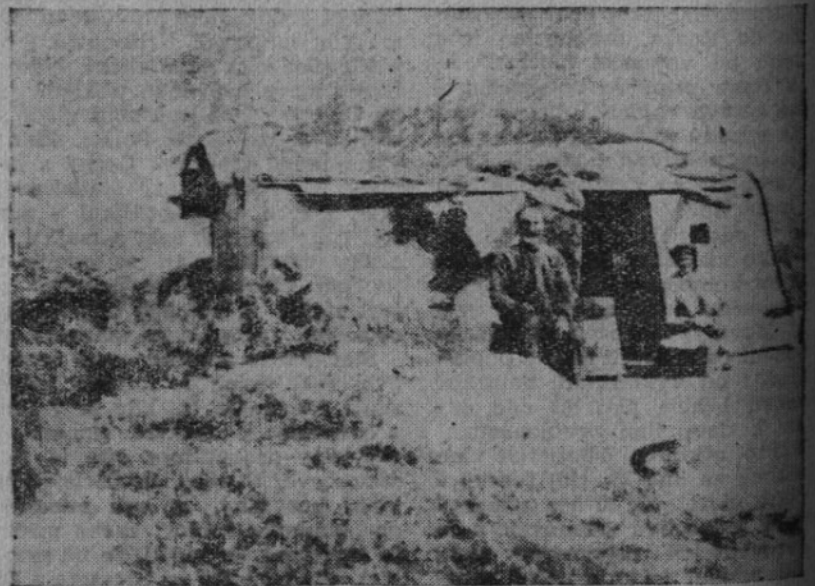
Vyprávěly se zde různé příhody a četly se knihy, nejčastěji Němcová, Baar, Jirásek, Březina, Erben, Hálek, Havlíček, Krásnohorská, Třebízský, Vrchlický, Zahradník-Brodský; z cizích Čechů, Ševčenko, Turgěnev, Gogol, Hugo, Ibsen, Lermontov, Sienkiewicz, L. N. Tolstoj, Verne, Mickiewicz. Četlo se v originále nebo v překladu. Za takových večerů mládež mnohdy zkoušela divadlo, muži spravovali hospodářské nářadí. Byla to také doba zkoušek pěveckého sboru, který vedl ukrajinský učitel Janěvič.

Před válkou obec byla oddána časopisu „Čechoslovan“, vydávanému v Kijevě. Pak byl oblíben časopis „Hlas Volyně“, vedený red. Perným. Dlužno poznamenat, že celá obec v době voleb byla pro Perného, neboť všichni uznávali jeho iniciativu a obětavost, kterou vkládal na zvelebení Volyně a uvědomění její české části obyvatelstva. Je nutno přiznati, že se tomuto buditeli v mnohém křivdilo.

Po válce se odebraly „Krajanské listy“, vydávané mladým odchovancem Perného, Josefem Foitíkem. Mimo těchto časopisů byly v obci odebrány: Milotický hospodář, List paní a dívek, Humoristické listy a Pasičnyk. Polské noviny se z důvodů silného štvání proti ČSR nečetly.

Život v letech třicátých a později plynul celkem nerušeně, jako v každé jiné obci. Vnitřní politické rozpory z vlasti se do obce nezanášely a nevyskytly se v té době ani nájetkové nebo náboženské nesrovnalosti. Pro novinské platilo: Čech — tedy bratr!

Pokračování.

Typ zemljanky, jež byly původním obytným stavením přistěhovalců na Volyni v Novinách Českých.

Д. МЕДВЕДЕВ
Герой Советского Союза

(28 продолжение)

Но Кузнецов решил больше нас не дожидаться. Я не возражал. Кто знает, когда и как мы перейдем железную дорогу!

Наступила минута отъезда Кузнецова.

— Ну, прощайте, Дмитрий Николаевич! — сказал мне Николай Иванович.

Я обнял его, и мы три раза, по русскому обычаю, расцеловались. Потом он попрощался с Лукиным, Стеховым, Струтинским и другими товарищами. Всем хотелось на прощание крепче обнять Николая Ивановича и сказать самое хорошее слово.

Кузнецов подозревал, что его разыскивают, и решил действовать осторожно. Около шоссе, в лесочке, километра за два от переезда, он оставил машину, и наши провожающие помогли замаскировать ее. До рассвета Кузнецов не выезжал. А когда уже стал брезжить рассвет, он пристроился к отступающей колонне немецких автомашин и вместе с ней переехал через железную дорогу. Это было 17 января 1944 года.

Там мы расстались с Кузнецовым и были уверены, что через неделю — другую встретимся у Львова. Но все повернулось иначе.

Дня через четыре мы узнали от связного из Луцка, что Николай Иванович с Каминским и Беловым пробыли в Луцке двое суток и потом выехали во Львов. Почему он так долго был в Луцке, неизвестно. При выезде из города, у слагбаума железной дороги, его остановил немецкий пикет и стал проверять документы. Проверяли какой-то майор-гестаповец и два жандарма. Вероятно, Кузнецов почувствовал что-то неладное. Он не стал ждать, пока проверят документы, перестрелял всех троих, разломал слагбаум, и машина на полном газу умчалась. После этих сведений я очень долго ничего не знал о Кузнецове.

19 января мы решили перейти железную дорогу во что бы то ни стало. Для перехода наметили участок между двумя переездами, где были неглубокие кюветы.

Мы выдвинули две крупные боевые группы — налево и направо от намеченного места перехода. Каждую группу предупредили, что если будет идти бронепоезд, они должны взорвать его и биться до тех пор, пока мы не сообщим, что колонна прошла.

Отряд двигался через дорогу часа полтора, а может и больше. Никто нам не помешал, прошли без единого выстрела.

19 января мы перешли железную дорогу, а с 20-го у нас начались бои. Нам предстоял двухсоткилометровый путь, на каждом шагу нас подстерегали крупные засады.

Ночью мы непрерывно двигались и, натываясь на засады, вели бои, а днем располагались на отдых, и тут вновь происходили стычки.

Особенно много боев провел отряд, когда мы пересекали границу Галиции, которую немцы сильно охраняли. И самая дорога, по которой мы шли, стала очень тяжелой. Начались предгорья Карпат, приходилось то забираться на высокие лесистые холмы, то спускаться вниз. Пушки и подводы со снарядами и ранеными тащили чуть ли не на руках. Снег то выпадал, то начинал таять, образуя на дорогах непролазную грязь. По пути нам встречались реки, и под огнем врага мы строили мосты и переправы.

На одном привале после боя Лида Шерстнева подала мне радиограмму. Это был приказ командования о выводе отряда в ближайший тыл Красной Армии.

Ближайшим тылом, по нашим расчетам, могли быть знакомые нам места, приблизительно там, где мы переходили железную дорогу Ровно-Луцк. Теперь наш отряд пошел назад уже по пройде-

нному пути.

Утром 5 февраля метрах в трехстах от железной дороги Ровно-Луцк мы натолкнулись на расположение кавалерийских частей Красной Армии. Но это еще не было линией фронта: это были передовые подвижные части нашей армии, которые прорывались вперед во вражеские тылы и отрезали немцам пути отхода. Здесь эти части оседлали шоссе, по которой должна была отступить большая мотомеханизированная колонна немцев. Немцы сунулись на шоссе, напоролись на части Красной Армии и пошли в обход, к деревне, где расположился на отдых наш отряд. От разрывов снарядов и мин деревня загорелась. Мы отошли к лесу, залегли и открыли огонь. Немцы ринулись от нас в сторону и бросили свой обоз.

В этом бою у нас погибло восемь человек. И это был наш последний бой.

Вечером 5 февраля мы перешли железную дорогу и оказались уже на отвоеванной родной земле.

В конце февраля в санитарной машине я был отправлен в Москву. Со мной вместе поехали Коля Маленький и раненые, в том числе и наш доктор Альберт Вениаминович Цесарский. Отряд остался под командованием Сергея Трофимовича Стехова.

ПИСЬМО КУЗНЕЦОВА

...Я лежал в московском госпитале. После жизни, полной борьбы и опасностей, я оказался в тишине и покое. Не слышно выстрелов, не видно людей. Только время от времени в палату заходят врачи, сестры. Я чувствовал себя как-то тоскливо, непривычно. Единственное утешение — ежедневно свежие газеты и возможность слушать радиопередачи, не опасаясь, что не хватит питания для рации.

(Продолжение следует)

Vladimír Svejda, nar. 1921 v Leduchovce, SSSR, byl jako příslušník 1. čs. sam. brigády v SSSR těžce raněn v bojích u Krosna. Zemřel pak v polní nemocnici. Kéz je ti země, zkropená krví statečných synů národa lehká! Vzpomínáme s nezměrnou bolestí a prosíme všechny, kdož jste jej znali, vzpomeňte s námi.

Rodina.

Jako přísežný soudní tlumočnick Vám veškeré doklady z polštiny do češtiny přeložím úředně ověřím a během tří dnů spolehlivě poštou na dobírku vrátím. Zásilky adresujte: Alexandr Nágel, Svaz Čechů z Volyně v Žatci.

Chcete ozdobit rovy věčného odpočinku svých drahých pěknými pomníky? Obraťte se s důvěrou do našeho závodu:

Václav Tesař
kamenosochařství
Postoloprty

Protestujeme proti činům osnovatelů války

Svaz Čechů z Volyně zaslal Československému výboru obránců míru v Praze protestní resoluci proti intervenci a činům amerických imperialistických osnovatelů války v Koreji. V resoluci se praví:

„My reemigranti z Volyně, kteří jsme v minulé válce krváceli na bojištích a přinášeli krvavé oběti, nejlépe víme, jakých obětí a strádání si vyžaduje každá válka. Proto jsme proti útočné válce, proto podáváme s důvěrou ruku všem lidem dobré vůle, všem těm, kteří bojují o udržení světového míru. Nechceme, aby došlo k novému Českému Malínu — našim Lidicím, k vraždění nevinných dětí, starců, žen a bezbranných.“

„Víme všichni, oč jde v Koreji. Jsme přesvědčeni, že boj korejského lidu je bojem za mír a bezpečnost národů, ohrožených americkým imperialismem a mezinárodním kapitálem. Uvědomujeme si, že mír na světě je nedělitelný. Stejně jako před 14 lety, kdy se bojovalo o Madrid, rozhodovalo se o osudu Prahy, rozhodovalo se o životech milionů lidí.“

Nechceme dopustit, aby se dějiny opakovaly.

Proto protestujeme proti osnovatelům nové války, neboť válka znamená neštěstí, bezúčelné ničení lidí, kulturních a hospodářských hodnot.

Na spiknutí podněcovatelů války a na útok válečných paličů proti světovému míru, na jejich hnusné zákeřnictví, projevující se rozšiřováním mandelinky bramborové na našem území a snahou ohrozit výživu našeho pracujícího lidu, odpovíme ještě odhodlanějším bojem v řadách obránců míru a zvýšeným pracovním úsilím podle hesla: Buduj vlast, posilíš mír.

Zdravíme statečné korejské obránce vlasti, pozdravujeme hrdinný korejský lid v jeho spravedlivé obraně a vyzýváme vládu USA, aby odvolala svá vojska z Koreje.

Ať žije světový mír, ať žije demokratická Korea ve svobodném demokratickém světě bez imperialistů a útočníků.“

Různé zprávy

Výzva.

Vyzýváme všechny volyňské Čechy, aby se hromadně zúčastnili „Krajské letní slavnosti“ v Karlových Varech, jež bude přehlídkou vykonané práce při budování socialismu v naší vlasti.

Slavnost se bude konati dne 3. září v Karlových Varech.

Účastníci nechť se zapojí do celonárodních organizací jako JZD, ČSM, SČSP, ROH, Sokol, SBS a j.

Příslušníci 1. a 2. odboje nechť se dostaví v historických uniformách s vyznamenáním „in natura“.

Bližší informace podá SČZV, odbočka v Podbořanech.

J. Rébl v. r., předseda.

J. Hlaváček v. r., jednatel.

Na stavbu pomníku padlým ve Staňkovicích přispěli dalšími dary tyto bratři: Václav Říha, Lišany, Kčs 500,—, Antonín Tamchina, Lišany, Kčs 200,—, Jaroslav Ponikelský, Lišany, Kčs 500,—, Jaroslav Tamchina, Lišany, Kčs 200,—, Václav Málek, Lišany, Kčs 300,—, Antonín Lešák, Lišany, Kčs 200,—, Jaroslav Světek, Žatec, Kčs 2.000,—, Jan Miler, Sedlo, okr. Toužim, Kčs 300,—, Vladimír Fícek, Chomutov, Kčs 500,—, Josef Horník, Beranov, okr. Toužim, Kčs 500,—, Bohumil Horník, Tatinná, okr. Žatec, Kčs 500,—, Josef Linger, Tatinná, Kčs 300,—, Josef Sieger, Staňkovice, okr. Žatec, Kčs 500,—.

Jednota SBS Staňkovice-Tvršice děkuje touto cestou všem štědrým dárcům.

Prodám menší domek na vesnici ve vnitrozemí. Zn.: „okr. Rakovník“ do adm. t. 1.

Prodám nebo vyměním za motocykl jakékoliv značky, v dobrém stavu klavír značky „Petrof“ (křídlo).

Informace v admin. tohoto listu, a-nebo na Svazu Čechů z Volyně v Žatci.

Anastazie Klugová (roz. Lotocká), Olomouc-11, ul. Střední Novosadská 4, pátá po své rodině, o které již od r. 1943 nemá žádných zpráv: **Petr Lotocký, Zlatá Lípa, okres Horodenka, SSSR, povoláním mlynář, stáří asi 68 let, Kateřina Sopková (roz. Lotocká), Nižnov, Záp. Ukrajina, stáří asi 57 let, manžel železničář a rodina Zborovských (Vasil a Anastazie, roz. Krasijová), ze Zlaté Lípy, okres Horodenka, SSSR.**

Prosíme krajany, kteří by o zmíněných osobách něco věděli, aby to laskavě sdělili na adresu hledatelovu.

Budujeme sociální fond

Na svatbě p. Jiřího Hrocha se sl. Eliškou Vokračovou, která se konala 19. srpna t. r. v Žatci byla provedena sbírka na sociální a tiskový fond ČSČZV, jež vynesla 2.020,— Kčs.

Srdečně děkujeme štědrým dárcům a rovněž iniciátorům sbírky. Novomanželům přejeme, aby jim manželský stav přinesl zdvojnásobení jejich radosti, úspěchů a štěstí.